

Незабутнє

Лариса Зінганшина

Над ставом зажурилася верба
І віти нахилила до водиці.
Кого сьогодні серед нас нема,
Нам забувати, браття, не годиться!

Тримаймо в душах до землі уклін
Всім, хто крізь пекло вів до Перемоги.
Луною світ обходить Вічний Дзін,
І попіл стелеться на всі дороги.

Коліньми припадимо до Матінки-Землі,
Бо тих синів, яких для щастя народила —
Ізжерла у безжалісній війні
Оскаженілая ординська сила!

То морок, що з безодні підійма
Спокусу, злість, жорстокість, смерть і кару,
Спекатись прагне Світу, — так верх бере пільма
І в душі шле лиху оману.

Та біла смуга крізь безодню пролягла,
Хоча стікає й досі кров по ній червона —
То мужність стяги високо звела
І вирвала життя з смертельного полону!

Мов та верба, схилилась у журбі,
В калинову сорочку вбралась Україна,
Бо кожний день сьогоднішній
дістався по такій ціні!..
І кожний подих промовляє: "Ні — війні!"
Хай лине в небі пісня солов'їна!

2004p.